

LUMINA ORAȘULUI

REVISTĂ PENTRU TOȚI

Redactor: C. ADORIAN □ □ □ BUCUREȘTI, Str. Gh. Șincai 28

Trei Generațiuni

Iată un triumf al sîntei Evangheliei în China, Bunicul tata și fiul citeasc cu interes Noul Testament și se bucură de binecuvântarea vestei că Isus Christos a venit în lume să caute ce este pierdut. Veniți la El toți cei împovărați și osteniți și El vă va da odihna.

O rază de lumină

Era o zi de vară. Căldura înăbușitoare se simțea și mai apăsătoare în mansarda unui spital unde într-o cameră mică și scudă se aflau 5 paturi în care zăceau cu ochii oboșiți și plini de expresia durerii adânci, bolnavii cu obraji supți de suferință.

Nici un cuvânt. Tăcere adâncă; Bolnavii păreau pierduți fiecare cu gândul la un trecut mai bun sau un viitor necunoscut; Unul dintre ei privea spre ușa camerei, așteptând parcă o mângâiere o îmbărbătare. Târziu se deschide încet ușa; mai multe persoane cu fețe blânde, cu mersul ușor, parcă n'ar dori să întrerupă liniștea ce domnește în acea cameră de suferință. Ei intră, se grupează în jurul unui pat, se apleacă pe genunchi, și o rugă ferbinte se înalță către cer; Iată! toți tresăltă! așa ceva nu e obișnuit în locul durerilor, a desnădejdei și a întunecului: O rază de lumină, o speranță spintecă inimile celor din cameră. Și pentru mine s'au

rugat. își confirmă unul altuia, cu obraji acum colorați de un roz subtil, care trădează surpriza inimilor luminate de o rază a Nădejdei, a Speranței: După plecarea grupului acestor vizitatori bolnavii întrebă pe confratele lor de suferință; Cine erau? Și cum să interpretăm noi această fericită ocaziune? Răspunsul primit, erau cele spuse de mult de către acei cari aveau Duhul sfânt; Il găsiți în Psalmul 97 vers. 11; I. Epist către Tesaloniceni 5. 5; și Coloseni 1. 12; Puțin ar fi folosit celor suferinzi o lumină artificială omenească. Dar lumina Tatălui luminilor prin copiii Săi a luminat sufletele lipsite, suferinde și oboșite a celor cari au trăit în întunerec. Și când razele soarelui apuneau și întunerecul cuprindea discret fața pământului din aceasta mansardă se înălțau rugi fierbinți către dăătorul acelei lumini care este viețea oamenilor; Ioan 1. 4; Celor cari citeșc aceste rânduri le dorește scriitorul să mediteze asupra versetului plin de o lumină Divină din Epist. către Efeseni 5. 8;

VICTOR

PE-UN AFIȘ...

Se înseră, Becurile se aprindeau unul de altul contaminate de acelaș fir electric.

Mulțime de trecători grăbeau zoriți la deal și la vale în uruiul asurzitor a sute de vehicule.

Prin mijlocul mulțimei preocupată de veșnica problemă a existenței, a mulțimei frământată de pofte și dorinți, a unei mulțimi stăpânită și călăuzită de acelaș duh de minciună care săpase patimi. uri, ambiții, pe fețele tuturor, prin mijlocul mulțimei acesteia îmi taram alene pașii.

Mă strecuram ușor ca o umbră, ființă din altă lume, stingheră printre trecători, trăiam în lumea mea lăuntrică.

Privirile-mi cădeau reci, nepăsătoare pe acelaș banal decor : vitrine înfățișând totdeauna aceleași obiecte așezate în aceleași locuri reclame cu becurile totdeauna de acelaș colorit. mereu, mereu aceeaș priveliște : părea că totul stă într-o neclintită fixitate.

Ochii căutau ceva deosebit, ceva care să iasă din cadrul vieții „quotidienne“...nimic...

Imi înălțai privirea în sus... un plop își fremăta frunzele în răcoarea serii. Întorsei capul mașinalicește cașicum aș fi vrut să știu ce vecinătate avea acest locșor care părea că trăiește o lume aparte.

Pe-un afiș mare alb, cu litere de-o șchioapă vizibile și pentru cel mai slab de ochi citii: **Ce nu fac eu pentru tine?**

Poate e reclamă de cinematograf sau de teatru. Ideile se succedară pe rând unele după altele și iată că în locul tuturor se înfipse stăruitor ca un cui ce-mi sfredelea memoria titlul citit pe afiș: **Ce nu fac eu pentru tine?**

Imaginația mă purta în fața unei pânze de cinematograf sau scene de teatru și vedeam o femeie sau un bărbat trecând prin zbucium sufletesc, gata a părăsi totul, a primi cu ușurință să jertfească viața chiar pentru o iubire firească pământescă.

Imi revenii și zâmbii amarnic : era numai un joc o închipuire, o minciună ca multe alte minciuni.

Si atunci se schimbă brusc șirul gândurilor. A-

celeași cuvinte nu tipărite pe un afiș alb cu litere negre, ci tipărite pe o cruce de lemn cu litere roșii de sânge și care cuprindeau în sine un adevăr nestrămutabil: **Ce nu fac eu pentru tine?**

Imaginația în călătoria ei veșnică mă întoarce într-o clipă cu două mii de ani în urmă: de-acolo de pe Golgota, când soarele se ascunsese de groază iar pământul de la picioarele Crucii plângea cu lacrimi de sânge, când spaima înlemnise om și natură, fără glas auzit, strigă totuși din rășputeri întreg trupul lui Isus străpuns de ultimele înfiorări ale morții mai puternic, mai imperativ decât titlul de sus! **Iată ce am făcut eu pentru tine!**

Tu, care citești, ce faci pentru Mine?

Jenny

JUDECATA

În anul 1924 pe când făceam serviciul militar la un consiliu de război din garnizoana București, mi-a fost dat să asist la mai multe procese dintre care unul mi-a rămas și îmi va rămâne încă multă vreme neuitat. Este vorba de un soldat dezerter la inamic. Consiliul care judeca era compus din câțiva ofițeri și prezidat de un colonel,

iar de o parte și alta a săleii era Comisarul Regal și Grefierul toți aceștia îmbrăcați în ținută de rigoare.

O tăcere înfrătoare predomina marea și trista sală. Deodată tăcerea este întreruptă brusc de vocia aspră și răspicată a Colonelului prezident: Să fie introdus acuzatul și în acest moment ușa se deschide făcându-și apariția un om excortat între baionete. Trist și palid pe al cărei chip se citea multă suferință și mizerie se apropie sfios cu pași tremurânzi. După câteva întrebări puse de prezident am constatat că acuzatul fusese condamnat la muncă silnică și făcând recurs acum se judeca din nou și între timp a stat în închisoare. Apoi cf. legi sunt citați martori după care Comisarul Regal se ridică solemn și cu un dosar înaintea face richizitorul începând să acuze și să scoată în evidență toate dovezile de vinovăție ale acuzatului. — Soldatul X. se face vinovat de dezertere la inamic în timp de război pun faptul că atunci când fiii patriei udau cu sângele lor pământul scump, moștenit dela strămoși apărându-l cu sfințenie, atunci acest soldat ca un laș a părăsit frontul, a părăsit pe frații săi și sa lăsat de bună voie să fie apturat de inamic. Deci vă rog D-ze prezident și

onorat Consiliu în conformitate cu art. No. . . . din codul Justiției să-i aplicați pedeapsa cu **muncă silnică pe viață**. Datoria D-voastră este să înfierăți cât mai aspru aceste fapte nelegiuite arătând astfel că țara știe să onoreze pe cei ce își fac datoria și știe să pedepsească pe cei ce sunt de rea credință.

Cuvintele de **muncă silnică pe viață m'a îngrozit** și ecoul lor îmi sunau în urechi când deodată cu aceeași solemnitate se ridică apărătorul și începe să pledeze:

„Domnule prezident și onorat consiliu, de D-voastră depinde acuma, viața unui sărman om ce este acuzat de dezertere. Pentru apărarea lui nu voi căuta să scot în evidență nevinovăția lui; de și numitul a căzut prizonier în urma unei răniri ci din potrivă voi zice la fel cu D-voastră, este vinovat și legea îl condamnă, Legea este Bună și bine alcătuită însă aspră și rece, de aceia societatea v'a ales pe D-voastră oameni luminați cu inima caldă și largă să constatați să culpăniți și să judecați făcând dreptate. Priviți înaintea D-voastră stă un om slăbit de puteri este suferind de tuberculoză — boală care nu iartă, deci pedeapsa sigură și-a luat-o de sus. Având în vedere cele spuse vă rog D-voastră prezident și onorat consiliu în numele societății — care va imputernicit cu aceasta — o achitare, o iertare, pentru acest sărman oropsit al soartei. Un om suferind de tuberculoză nu poate să suporte egrasia închisoarei deci, vă rog lăsați-l să se ducă la casa lui lăsați-l să se ducă la acei cinci copilași care-l așteaptă plângând cu brațele deschise. Al condamna înseamnă a se distruge o familie, lăsați ca ultimile clipe ce le mai are să le petreacă lângă copilași săi și să-i învețe pe ei să își iubească patria și la timp potrivit să completeze ei ceiace tatăl a lăsat de dorit.

Achitându-l veți îndeplini un adevărat act de iubire creștinească. Cuvintele avocatului apărător m'a înduioșat până la lacrimi și dovedă că ele au atins și inimile judecătorilor este că, acuzatul a fost achitat. Iar când i-sa comunicat această veste a fugit înebunit de bucurie lângă salvatorul lui și plângând îi cade la picioare sărutându-i mâinile.

Cilitorule Iubit

Nu știu dacă ai avut ocazia să vezi o asemenea scenă înduioșitoare, nu știu dacă ai asistat vreodată la vro judecată unde să fi fost în joc viața unui om; e ceva îngrozitor! dar să ști un lucru, și a-nume: că odată cu siguranță vei asista; dar nu numai atât, vei fi tu însăși acuzatul și viața vecinică îți va fi în joc, depinde însă de sentința pe care o va da Judecătorul cel drept.

Atunci Comisarul Regal adica legea pe care de sigur ai călcat-o în picioare după cum toți am făcut se va scula împotriva ta și-ți va cere condamnarea de veci în ziua judecății de apoi. Atunci ce vei zice

tu? De sigur nu vei putea să răspunzi vei sta mult gura iți va fi încestată. Dar mă vei întreba ce să fac? Oh dragul meu răspunsul ți-l dau chiar acum și soluția e foarte ușoară angajează-ți un avocat căruia i sa dat această atribuțiune și angajeazăl cât mai curând căci nu știi data când vei fi chemat la judecată și nu cumva să te duci și El să lipsească, Si atunci când legea te va acuza El va veni înaintea tronului dreptului judecător și va zice: Tată primește acest suflet și iartă-l nu pentru neprihănirea lui căci el este om și Tu știi omul e slab ci pentru iubirea ta și pentru că el m'a ales ca mijlocitor între Tine și el și cu siguranță vei fi ertat, vei fi achitat. Atunci cu o bucurie de nedescris vei alerga la El îi vei cădea la picioare și vei plânge sărutându-l mâinile. Dar ști tu cine este acest avocat? Isus Christos cel crucificat pe Golgotă.

Dorești multe lămuriri vino la adresa de mai jos.

Ionel Topa

TRADIȚIUNI

Una din țările cele mai înapoiate din lume e China. Ignorant chinezilor e proverbială. Românul zice despre cel ce face pe neștiutorul, că „face pe chinezul. Istoria poporului chinez e plină de învățăminte.

În vreme ce pe malurile Senei, unde se află astăzi capitala Franței, se întindeau păduri mlăștinoase,

pline de urși și zimbri și locuite de câțiva sălbateci, înarmați cu securi de piatră, iar vechii Englezi, erau încă un popor barbar, care străbăteau marea în burdufe făcute din piele de cal, chinezii aveau o civilizație înfloritoare. Ei umblau îmbrăcați în haine de mătase, porțelanul era lucrat cu o mestrie neîntrecută.

Cunoșteau busola, hârtia și tiparul, în vreme ce europenii scriau pe pergamente. Au lăsat construcții uriașe, care stau și astăzi în ființă, ca dovadă a priceperii lor.

Astfel este marele zid din partea de miază noapte și apus, lung de 3000 km; marea canal ce leagă Cantonul cu Pekingul, lung de 2700 km; care îndeplinește toate cerințele moderne. Podurile chinezești dela Fee-Cen, lung de 7900 km; și cel dela Lao-Yang, lung de 8800 km, sunt mai solide decât multe poduri moderne.

Invecinându-se cu popoare inferioare, și-au zis

că civilizația și cultura lor sunt complete. Rămânea numai să păstreze ce au dobândit prin munca înaintașilor

Faptul acesta a avut ca urmare un cult al strămoșilor. Și așa s'a făcut că generațiile ce urmară, în loc să privească în viitor, au privit numai în trecut, inspirându-se din conceptele bătrânilor.

În fiecare casă se află câte un locșor, unde se oficiază pentru străbuni, și nu este pedeapsă mai grea pentru un răufăcător chinez, decât să i se lege de gât o tăbliță pe care să se scrie vina lui și numele strămoșilor, și astfel să fie purtat în văzul tuturor.

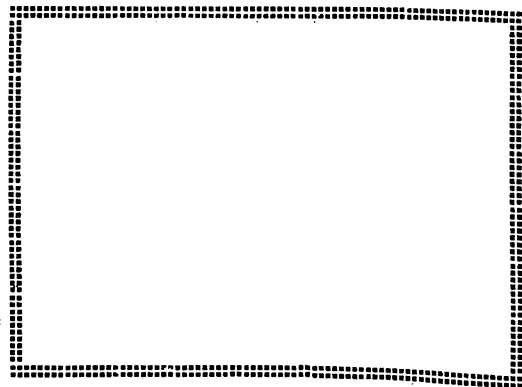
Dar Evanghelia se vestește și acolo și prin puterea ei cea mare, smulge din lanțurile grele ale tradițiunei, un mare număr de suflete.

În Europa sunt unele popoare cu o cultură mai înaintată, iar altele mai înapoiate.

Cercetând cauzele, găsim că tocmai țările care fac parte din biserica răsăriteană, sunt cele mai înapoiate, datorită numai tradițiunilor și a superstițiilor păgâne, moștenite dela străbuni, în vreme ce virtuțile lor alese nu sunt păstrate. Mulți bărbați conștienți au căutat o îndreptare, dar n'au izbutit.

Numai Evanghelia lui Isus Christos poate să îndrepteze starea unui popor. Toți cei ce doresc binele acestei țări, au dorința fierbinte de a vedea Evanghelia singură călăuză în viața sufletească a tuturor; Evanghelia să aibe locul de frunte, căci este înțeleasă și de cei mai simpli, iar nu scrierile pline de otrăvă. grele de înțeles, Să ascultăm glasul apostolului Pavel, care spune: „Luați seama să nu vă fure cineva cu osafia și cu o amăgire deșartă, după dătina oamenilor. (Coloseni 2. v. 8.)

L. Munteanu

SE PREDICA EVANGHELIA

în fiecare Duminică dela ora 10—12 dimineața și dela ora 4 - 6 după amiază seara dela 7—8.

în STRADA ȘINCAI, 28

INTRAREA LIBERĂ PENTRU ORICINE

Tipografia (GUSTAV ALBRECHT, Strada Domnița Anastasia 12 (fost Brezolanu 4-Bis)